
Trái Ớt Hiếm - UtBuon

Thoáng một cái là thời gian đã trôi vèo qua đến ba năm trời. Tôi vẫn trầm nghĩ lại trong kí ức buổi đầu tiên tôi gặp anh ở trong một buổi tiệc sinh nhật. Một ngày sinh nhật mùa Đông. Chắc hẳn trong đêm đó cả anh và tôi chẳng đứa nào bị nóng trong người cả, nhưng hễ mở miệng ra là "mổ sẻ" lẫn nhau. Thật đúng là quái gở.

Rồi hằng tuần cứ qua, qua trong một khung trời thanh mát của mùa Xuân, nóng bức của mùa Hè, và lạnh mạn của mùa Thu. Rồi lại trở về mùa Đông lạnh giá. Và cứ như vậy đã ba mùa Đông, tôi vẫn chưa dám nói cho bất cứ ai biết về cái ý định của con tim. Tôi băng khuâng biết đến chừng nào, tưởng chừng như cái đầu muốn nổ tung ra vì chẳng biết làm sao mới phải. Nên cho anh ta biết, hay nên im lặng chờ anh ta ra tín hiệu. Rự nhiên tôi lại cảm thấy tôi là một đứa con gái thiếu nhu mì và kiêu hãnh của một người con gái Việt, càng cảm thấy mình không được thuần khiết bên trong khi có ý định làm người chủ động của mối tình đầu.

Rồi lý trí tôi vô tình đã đánh thắng trái tim một cách mạnh mẽ, nó chẳng xúi tôi đi làm chuyện mà con gái người ta chẳng mấy ai làm. Và thế tôi đã im lặng, nhưng ai nấy đều hiểu rõ trái tim tôi đang muốn gì, ngoại trừ anh.

Nhưng bây giờ thì tôi đã hoàn toàn bị thua, cả lý trí lẫn con tim. Mùa Đông năm thứ ba, lại nhóm bạn gặp gỡ, tôi vì quá sức đau buồn khi thấy anh bước với một cô gái khác, tôi đã xin phép bạn đi về rất sớm, nhưng chuyện gì đã xảy ra (!?). Khi tôi vừa bước ra cửa, thì anh chạy tới ôm chân tôi lại. Hỡi ơi, tôi chưa bước ra cửa mà tại sao hai chân của tôi lại bị tê cứng thế này. Và tôi như người bị bỏ ngải đã đứng yên ở tư thế đó, còn anh thì như kẻ sức không còn, cũng để yên ở tư thế đó. Hai đứa như kẻ mất hồn, rồi chợt tôi mất thăng bằng, đã ngã người xuống chạm sát mặt vào mặt anh. Hai đứa như bị một tia sét chợt giật mình sửa lại tư thế kỳ lạ này. Vnh bảo: - Sao em đi về sớm vậy?

Tôi quay mặt đi chỗ khác lên giọng như có vẻ giận dỗi:

- Mắc mớ gì anh?

Anh đứng lại gần tôi một tí rồi nó nhỏ:

- Ở lại chơi đi

Tôi quay mặt lại định hét lên một tiếng "Không", nhưng lại một lần nữa đụng trúng mặt anh. Tôi nghĩ chắc đôi má tôi cũng đỏ ửng như thể mùa Hè đang mang những tia nắng nóng bỏng trên đôi má tôi. Tôi mắc cở thẹn thùng, im lặng trong giây lát không nói gì. Rồi hình như tôi muốn thay cho lời tiếp nhận, tôi vội vã cúi mặt xuống, rồi chợt thấy mềm mại trên đôi má, và hình như đó chính là nụ hôn đầu tiên trong đời tôi.

Tôi đẩy anh ra, quay mặt đi chỗ khác, mặt nóng rất quá. Anh chạy lại từ phía sau ôm lại vòng eo thon thả, tựa cằm trên vai tôi, cái cằm anh nhột nhật vì những cựa râu đang vui mừng thò đầu ra coi náo nhiệt. Sợ chúng bạn bắt gặp được thì tôi sẽ thành một bà mặt trời. Nhưng đột nhiên tôi nghĩ tới cô gái đi bên cạnh anh, tôi lại giận dữ kéo tay của anh ra, rồi bước ra 2-3 bước, tôi cất giọng tra tấn:

- Em đi về, anh ở lại với bạn anh đi

Anh mỉm cười thanh thản nói:

- Ừ, thế thì em về đi, anh đi tìm bạn anh.

Cơn giận trong lòng tôi nóng sôi sùng sục, nếu ai dám cả gan đụng vào người tôi chắc sẽ bị

bỏ tay ngay. Anh cất giọng:

- Thúy ơi, lên đây bảo này cứng.

Tôi càng thấy chướng mắt. Tôi lườm anh một cái sắc bén hơn con dao, té lửa hơn tia sét. Thúy từ trong chạy ra ngoài hốt hởi:

- Bầm đại ca có chuyện gì đó? Anh nói:

- Ra đây chú giới thiệu, đây là bạn gái chú. Anh vừa giới thiệu vừa bước đến bên cạnh tôi rất thân thiện, rồi anh nói với tôi:

- Còn nó là cháu gái anh, cả 5-6 năm tụi anh mới gặp lại một lần, anh định tính năm nay không có em thì anh nhờ nó làm "đào", để giữ lại trái tim anh cho em đó mà.

Thúy đứng cười tưởng chừng muốn bể bụng. Còn tôi thì mắc cỡ e lệ, đành buông xuôi hai cánh tay xuống để anh nắm đỡ. Anh kê sát môi vào mặt tôi, nhưng không hôn, anh nói nhỏ bên tai rằng: "Em có ăn ớt không?"
